

LUTAD MOT KLIPPAN - KAPITEL 4

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 4 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 5 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

detta livet? Om vårt himmelska arv

"Han har gjort världen med sin kraft, grundat jorden

med sin visdom och med sin klokhet spänt upp himlen. När hans stämma ljuder brusar himlens vatten, han får regnmoln att stiga vid världens ände, han låter blixtar ljunga och regnet falla och sänder ut vindar från sina förråd." (Jer 10:12-13)

Så långt tillbaka jag egentligen kan minnas, har jag varit en andlig sökare. Jag har varit som en person som söker och söker efter pärlan som Bibeln talar om, utan att veta om det och som söker på fel ställen där man tror att pärlan finns. På vägen hittade jag många vackra och tilltalande fuskpärlor som jag behöll ett tag, bara för att sedan kasta bort dem med vinden och sen leta vidare. Ja, leta vidare efter vad? Jo, det var Jesus Kristus och evangeliet som jag så ivrigt och rastlöst letade efter, men det förstod jag inte förrän jag många år senare fann honom som är vägen, sanningen och livet. Jag visste bara att jag kände en inneboende tomhet och längtan efter ett mer meningsfullt liv. Från mina tidiga tonår hade jag

ofta ångest och var deprimerad, vilket bara ökade sökandet efter meningen med livet ännu mer. Sökandet gjorde mig tidigt nyfiken på astrologi och läran om stjärntecken. Jag tror inte jag var mer än i tolvårsåldern när jag önskade mig en tjock bok om astrologi av min mamma i julklapp. Jag råkade få se en tjock inslagen julklapp i hennes garderob och förstod att det måste vara den boken som hon köpt till mig. Eftersom jag var så andligt hungrig efter att läsa boken, så öppnade jag julklappen i smyg, långt innan jul för att börja läsa den. Boken var både kreativt och roligt skriven och den tilltalade mig mycket och gjorde mig ännu mer intresserad av stjärntecken och hur de fungerar och det intresset höll tyvärr i sig i många år.

Ett andligt smörgåsbord

Det ena ledde till det andra. Intresset för astrologi gjorde att jag ville ställa mitt personliga horoskop och jag skickade iväg mina födelseuppgifter till en astrolog, givetvis för ganska dyra pengar. Inte långt efter det började jag dyka ner i parapsykologi och var starkt intresserad av Ufon och berättelser om rymdvarelser. Ute på landet, lite utanför Halmstad, fanns ett rapsfält där det uppstått plötsliga och oförklarliga formationer i rapsen. Jag cyklade dit för att se de olika mönstren och min fulla övertygelse var givetvis att det var Ufon som gjort det hela och jag skrev en insändare i Hallandsposten om att det kunde vara utomjordiskt besök. Intresset för UFO övergick också i många andra saker på det smörgåsbord som new age så förföriskt erbjuder. Intresse för numerologi, spådomar, kristaller och andra ädelstenar och tro på att de har olika helande egenskaper. När jag hade ångest brukade jag lägga stenar på mig själv i hopp om att börja må bättre. En dag när jag var inne i en new age-butik i Halmstad sa butiksinnehavaren att jag skulle "rena stenarna genom att lägga dem utomhus när det var fullmåne" och det trodde jag naturligtvis på. Jag trodde också på den kommande "Vattumannens tidsålder" som de inom nyandligheten pratade om. Ja, jag var en typisk sökare men jag sökte mig inte till nyandliga grupper utan praktiserade läran på egen hand.

Jag konfirmerade mig

När jag var omkring fjorton år så konfirmerade jag mig och det visade sig vara något positivt för mig, som blev en liten puff i rätt riktning mot tron på Jesus. En tro på Gud hade jag alltid haft och jag brukade be till honom, men jag visste inte mycket om vad en frälsande tro är och om den helige Ande och vad han gör. Det var en inbjudande och varm atmosfär när jag gick och läste till konfirmationen och den kvinnliga prästen hade en trevlig och mysig personlighet och jag tyckte

om henne och tillfällena när vi studerade. En dag när jag kom hem kände jag en frid i mitt rum i lägenheten där jag bodde med föräldrarna. Jag tror idag att det var den helige Andes närvaro jag kände i rummet.

Det tomma kroglivet

Gud hade börjat röra vid mitt hjärta, åtminstone vid mina tankar. I några år till sysslade jag med nyandligheten men mer och mer hade jag fått en längtan efter att lära känna Gud. Jag visste att min faster i Skellefteå var kristen och det reflekterade jag ofta över och jag funderade ibland på att ringa till henne. I tonåren och några år därefter deltog jag en del i utelivet med kompisar på Halmstads krogar och uteställen och ibland drack vi alldeles för mycket alkohol. Men mitt i allt detta kände jag ofta en stark längtan efter något meningsfullt och jag visste innerst inne att den längtan var efter Gud. Jag visste att det fanns ett kristet kafé centralt i Halmstad vid den här tiden och ofta när jag befann mig i den rökiga, stimmiga krogmiljön, tänkte jag att jag skulle vilja gå bort till kaféet. En gång rann en tår nerför kinden på mig inne på en krog och min kompis frågade vad som var fel. Mitt svar blev: "Jag skulle vilja vara kristen". Till det kristna kaféet kom jag tyvärr aldrig, men oftare och oftare slutade krogbesöken med att jag ville gå hem.

Väl hemma brukade jag slå upp Bibeln, men förstod inte det jag läste. Vid något tillfälle läste jag i Bibeln om att de som bedrivit trolldom brände sina böcker (Apg 19:19) så jag tog en stor svart sopsäck och slängde alla mina tidigare så kära böcker om nyandlighet och astrologi. Då gick jag det estetiska programmens teaterlinje på gymnasiet, och även om utbildningen gav många goda skratt och fick mig att blomma ut konstnärligt i teaterföreställningar och improvisationer, så låg ändå depressioner och ångest i bakgrunden och guppade i själen och påverkade min självkänsla negativt. Men visst fanns det ändå ljuspunkter i min vardag. Ett stort intresse jag tidigt hade var att skriva och en dag tog jag mod till mig och skrev ett brev till lokaltidningen Hallandsposten och frågade om jag kunde få lite uppdrag där. Glädjen var stor när jag som sjuttonåring fick recensera barn och ungdomsböcker för featureredaktionen. En dag träffade jag en kille på biblioteket i Halmstad som senare skulle bli en pojkvän. Han var liksom jag nyfiken på tron och ville att vi skulle gå till kyrkan, men det steget var jag ännu inte redo för så dit gick jag inte.

Jag tog emot Jesus

Jehovas vittnen hade fångat mitt intresse och min uppmärksamhet och jag läste nyfiket och vetgirigt deras skrifter "Vakttornet" och "VAKNA" men hade vid denna tid en del kontakt med min faster i Skellefteå. När hon fick vetskap om att jag drogs till vittnena så varnade hon mig i ett brev att inte diskutera med dem och hon sände mig boken "Riket som inte kom" av Joseph Wilting. Den fick mig att inse sanningen om Jehovas vittnen som en falsk och farlig rörelse som inte var från Gud. Efter gymnasietiden spelade jag teater på heltid i olika teaterprojekt och det minns jag som en rolig och givande tid. Jag gick också journalistkurser i Göteborg och började skriva artiklar på frilansbasis för Hallandsposten och fick själv komma på uppdragen och ta foton. Men den psykiska ohälsan fanns fortfarande där i bakgrunden och gjorde sig ofta påmind.

Några år till passerade och jag var fortfarande ute och festade med vänner på lördagskvällarna. Vid något tillfälle kom jag i kontakt med en kristen tjej och hon undrade om jag ville följa med på en kristen påskkonferens som skulle vara i Halmstad. Det ville jag gärna! Inne i konferenslokalen gick en kollektbox runt och jag lade märke till att tjejen bara låtsades lägga pengar i boxen, något som jag fann lite märkligt men intressant att beskåda. Människor på konferensen sträckte upp sina händer i luften under lovsången och jag tittade fascinerat och kanske lite avundsjukt på dem. Jag vågade inte göra likadant eftersom jag trodde att det måste vara sammankopplat med en slags stark känsla att göra så. Jag förstod inte att det bara kan vara ett uttryck för tillit till och tro på Gud. Jag hade fått en pocketbok av min faster med olika livsberättelser om hur människor mött Jesus och blivit fria från allt ifrån narkotikamissbruk till att komma ur hopplöshet, depression och självmordstankar. Boken gjorde starkt intryck på mig och då förstod jag både vad jag ville och behövde göra. Jag skulle ta emot Jesus som min personlige Frälsare och Herre! Han var den dyrbara och äkta pärlan jag så många år hade letat efter i helt andra källor än den eviga frälsningskällan. De usla brunnarnas tid var förbi! Han var svaret jag sökt efter likt en fisk som behöver sitt livgivande vatten för att kunna andas. Alltför länge hade jag hungrat och törstat när jag gått från smörgåsbord till smörgåsbord inom nyandligheten. Hemma i min lägenhet bad jag en väldigt enkel frälsningsbön och bad Jesus förlåta mig mina synder och komma in i mitt hjärta. Inget spektakulärt eller storslaget hände. Nej, jag upplevde inget känslomässigt omvälvande där och då, men jag visste att jag hade blivit troende, en pånyttfödd kristen som nu kunde kalla mig för Guds barn.

Längtan efter helande

En kort period av frid följde där jag fylld av fascination och hopp lyssnade på kristen kassetkundervisning som handlade mycket om den sista tiden och Jesu

återkomst. Jag tyckte det gav mig så mycket och är än idag så tacksam för den undervisningen, även om tyvärr andra starka krafter snart började dra i mig. När jag gick i kyrkan började jag mer och mer jämföra mig med andra kristna och jag vågade inte lyfta händerna i lovsången för jag trodde fortfarande att det var ett uttryck för någon slags stark känsloupplevelse och jag började längta efter just detta. Efter alla år av djupa depressioner som till viss del lindrades av mediciner, samt ångest och dålig självkänsla, förstod jag att det var ett helande jag ville ha och det var nu jakten på en kyrka som förmedlade någonting sådant inleddes.

Jag har bipolär sjukdom typ två och den diagnosen är något jag efter några års tvivel, har kunnat acceptera och också känner igen mig i. För mig innebär sjukdomen att jag i min tonårstid hade djupa depressioner, varvat med dagar och stunder när jag kände glädje. Sinnesstämningen kunde växla från en dag till nästa men också från en timme till en annan. Detta var innan jag fick den mycket effektiva medicinen litium år 2006, året efter att jag kraschade psykiskt och fysiskt i församlingen Arken. Efter att jag fått litium, så stabiliserades så småningom mitt psyke så pass mycket att jag inte längre kände mig deprimerad, men biverkningen som blev kvar i kölvattnet, är en ibland förlamande trötthet och kraftlöshet. Ett tillstånd av fysisk utmattning som jag tror är förklädd depression som ligger och guppar i bakgrunden men som jag tack vare litium förskonas från att uppleva. Vissa dagar är jag som ett fulladdat batteri och får mycket gjort, men andra dagar är benen tunga som bly, kroppen känns som en säck med sand och batteriet ligger på 20 procent kanske en hel dag, och då måste jag be till Gud om energi för att diska, städa, handla, gå till affären eller vad det nu kan vara. Jag är mycket tacksam för litium och tror att Gud använder sig av både mediciner och sjukvård, likaväl som att han kan hela och bota både inre och yttre sjukdomstillstånd. Men ibland sker det helt enkelt inte. Människor blir inte friska från sina sjukdomar, varför?

Trosrörelsens lära om helande genom munnens bekännelse

"Må Herren tysta alla hala tungor, den mun som talar stora ord, alla som säger: Vår tunga gör oss starka, vi har ordet i vår makt, vem är herre över oss?" (Psaltaren 12:4-5)

Raderna ur Psaltarens kapitel 12 talar så oerhört tydligt att läran om att begära, befalla och bekänna, är en falsk undervisning med grund i att vi kristna skulle vara som "små gudar" som ska härska och råda över både oss själva och situationer i omgivningen. Att vi med vad vi säger, som om det vore magi, kan förändra omständigheter i positiv och negativ riktning.

I Trosrörelsen och många karismatiska församlingar lär de ut att "helandet tillhör dig" och du kan "hämta ut" det i tro genom din muns proklamationer och bekännelser. Detta är ett tänkande som lätt etsar sig fast i sinnet när man sitter under sådan undervisning under många år och tror att vi har samma befogenhet som Gud själv att styra över den helige Ande. Därför är det väldigt vanligt att människor gång på gång "talar ut" sitt helande och segervisst försöker "stå på ordet". Om helandet dröjer så behöver du fortsätta att bygga upp din tro genom att gå på möten, konferenser och till exempel helandedagar som i församlingen Arken. Ja, det är sant att Bibeln säger att tron kommer av predikan (Rom 10:17). Men det betyder inte att vi ska skapa oss själva friska genom vad vi säger. Jag har också hört undervisning om att det negativa du säger får konsekvenser. Om du är sjuk så ska du inte bejaka det och prata om det, för då kommer krafter att sättas i rörelse som gör dig ännu sjukare och samma läge råder om du är trött. Demoniska krafter kan sätta igång en förstörelsekampanj emot dig om du uttalar vissa ord, till exempel om du säger: "Jag är så trött så jag tror jag dör." Nästa dag kan du då bli överkörd av en bil. Ofta grundar Trosrörelsen sin lära på ett enda bibelord:

"Tungan har makt över liv och död, de som kan tygla den får njuta dess frukt." (Ords 18:21)

Detta bibelord har Trosrörelsen feltolkat totalt som att det handlar om att bestämma med ord över sitt liv och få till exempel framgång pengar och hälsa. Istället handlar versen om att våra ord *har* inflytande på ett sätt, nämligen genom att vi kan såra andra människor med hårda och nedbrytande ord, likaväl som vi kan bygga upp och uppmuntra en människa:

"Ett mjukt svar stillar vrede, sårande ord väcker harm" (Ords 15:1)

Så på det viset har ord verkligen ett visst starkt inflytande.

"Tanklösa ord kan såras om svärd men den vises tal ger läkedom." (Ords 12:18)

Binda och lösa

I Arken och många trosrörelseförsamlingar går man så långt att man "löser" ut helande för att man tror att man kan förfoga över den helige Ande som man vill. Detta är deras och många andra församlingars definition av att "binda och lösa" och därför "binder" man även andemakter och Satan själv. Men betydelsen av att binda och lösa handlar om att en församling kan binda en person i sina synder om

den inte vill omvända sig och också lösa personen från dess synd om den omvänder sig. Det handlar alltså om församlingstukt i Matt 16:19, Matt 18:18 och Joh 20:23. Vi ska inte agera som små gudar och ta saken i egna händer. Men att lösa ut helande är inte nog.

Man säger också att man "löser ut mirakelsmörjelsen, trons ande" och att en viss summa ska komma in under kollekttalet. Samt annan sorts ekonomi och sist men inte minst så förlöser man ut Guds närvaro. Då undrar jag: Om vi själva kan bestämma att bönesvaret ska komma, varför ska vi då be till Gud? Jag undrar också: Om vi är små gudar själva, behöver vi då verkligen Gud? En fråga till jag då ställer mig är: Är dessa människor ens frälsta? Och om vi kan "hämta ut arvet" här och nu som det också predikas om, behöver vi då himlen överhuvudtaget? Och om vi inte behöver himmelriket, då finns snart inte mycket kvar att hoppas på. Du ser hur det här blir en helt annan lära, ja en annan Jesus, en annan ande och ett främmande evangelium. Det är sant att vi ska bekänna högt med vår mun när vi vill ta emot Jesus som Herre och Frälsare (Rom 10:9-10). Men detta har Trosrörelsen gjort till att gälla bekännelser över livets alla områden för att få det man vill ha.

Jag blev sämre i Arken än jag var tidigare och i Sven Reichmanns bok "Allt är inte Gud som glimmar" står det på baksidan av boken:

"I spåren av 70-talets karismatiska väckelse drabbades Sverige av trosförkunnelsen som då var mer än 50 år gammal. Problemet var dock inte att den var för gammal utan att den var för ny. Eftersom den varken stämmer med Bibeln eller erfarenheten skapar den splittring av församlingar, förvirring och psykos hos många enskilda lärjungar."

Processerna på bibelskolan

Det var mycket modeller och metoder i Arkens bibelskola, även om de sa att det var precis tvärtom. På höstterminen skulle vi gå djupt in oss själva med den helige Andes hjälp och plocka fram det negativa vi varit med om. Detta kallades för "negativa huset" och på våren skulle vi bejaka och minnas det positiva genom vad Anden visade och på så vis gå in i upprättelsedelen. Man förväntades mer eller mindre vara helad och upprättad på våren och när förebedjare bad för mig i ett bönerum så kunde jag dessvärre inte skratta som de hade förväntan på att man skulle göra. Helst skratta hejdlöst som en känslöyttring från den helige Ande. Jag uppvisade inte några starka känslor med skratt och efteråt ringde förebedjaren hem till mig och frågade om jag mådde bra. Jag förstod att hon

kände sig misslyckad som förebedjare eftersom hennes böner inte lockat fram andliga manifestationer hos mig. Jag kände mig också misslyckad. Idag vet jag att detta sätt att be är en begränsad historia som inte ger någon ära åt Gud, Jesus eller den helige Ande och som inte grundar sig på Guds ord utan på mänskligt påkomna modeller. Jag tror att det är lätt att fastna i "Negativa huset" på bibelskolan. Jag gjorde det iallafall och grät floder under de 6 omgångar jag gick på bibelskolan i församlingen Arken.

Vårt himmelska arv

Trosrörelsen lär ut att helande är vår rättighet och att det tillhör oss genom försoningen på grund av vad Jesus gjorde på korset. De har rätt i att helande finns i försoningen. Men vi har ett liv efter vårt liv här på jorden och det är så mycket större, vidare, bättre, djupare och framförallt LÄNGRE. För det kallas evigheten och där ska vi tillbringa den mesta av vår tid tillsammans med HERREN. Vår tid här på jorden är en pytteliten tid jämfört med det eviga livet. Man brukar tala om "redan nu men ännu inte." Ja, en del av helandet finns i försoningen men den andra delen av vårt arv får vi DÅ i himlen (1 Petr 1:1-5). Trosrörelsen vill ha ut hela arvet här och nu och menar att vi bara kan plocka åt oss genom våra proklamationer. Arvet är ett **förskott** av den helige Ande och den fulla upprättelsen sker inte genom helande här på jorden, utan när vi fått nya kroppar (Rom 8: 20-25). Ja, då ska vi få den fulla upprättelsen, om vi inte fick det på jorden. Om Gud alltid helar så behöver ju vi inte be och förtrösta. Nej, då tar vi det för givet och blir bortskämda ostyriga barn som tar alla andra områden för givet också, som om vi redan var i himlen och uppståndelsen redan har skett:

"Men oandligt tomt prat ska du akta dig för. De som ägnar sig åt sådant kommer att gå allt längre i ogudaktighet, och deras ord kommer att sprida sig som cancersvulster. Till dem hör Hymeneus och Filetus, som har kommit bort från sanningen. De vänder upp och ner på tron för vissa när de säger att uppståndelsen redan ägtrum." (2 Tim 2:16-18)

I himlen kommer det inte att finnas någon sjukdom, några sorger eller några plågor och inga tårar kommer att gråtas där (Upp 21:4).

Helande sker ibland här och nu i denna tid och är en nåd från Gud, för han är densamme igår, idag och i evighet (Heb 13:8). Men när det inte sker, tror jag orsaken är att helandet kommer senare, i vårt eviga hem dit vi är på väg som kristna.

"Vårt hemland är himlen, och därifrån väntar vi också den som skall rädda oss, Herren Jesus Kristus. Han skall förvandla den kropp vi har i vår ringhet så att den blir lik den kropp han har i sin härlighet, ty han har kraft att lägga allt under sig." (Fil 3:20-21)

Vikten av att visa medkänsla

Man kan känna sig säker i sitt sinne och i sitt hjärta på att ett helande kommer att ske, ja vara utan minsta tvivel och ändå sker det inte. På samma sätt kan man tvivla på sitt helande och ändå blir man frisk. Jesus gensvarade på människors tro, men jag tror att vi behöver komma ihåg den stora kärlek han hade till människor och det var i den han agerade, eftersom tron är verksam genom kärlek (Gal 5:6). I trosrörelsesammanhang och i många andra karismatiska miljöer, tror jag att tron ofta frikopplas från kärleken, som är det största och viktigaste. En väldigt sjuk människa kanske värderar att bli bemött med barmhärtighet, medkänsla och förståelse, hellre än att höra att "Gud kommer att hela dig!" eller "Gå på fler möten och bygg upp din tro!". Vi måste tänka på hur vi behandlar människor som är sjuka och sköra. Gör Trosrörelsen det? Nej, de tror att tro är en "kraft" och de har ofta tro på sin egen tro. Det kan vara väldigt viktigt att till exempel fråga om du som förebedjare får lägga händerna på en människa som ber om förbön. Jag tycker inte man ska ta det för givet.

"Jag vill se barmhärtighet, inte offer." (Matt: 9:13)

Att visa kärlek och empati var något Jesus var och är väldigt bra på, och om vi domderar fram och använder tron på helande som i en cirkus där alla metoder är tillåtna, så blir följden ofta andliga övergrepp. En annan aspekt i undervisning om helande är att Gud är ALLSMÄKTIG, det vill säga suverän i vad han vill göra. Han kan ingripa när, hur och på vilket sätt han vill (Ords 16:9 och Ords 20:24). Men är det verkligen så viktigt om teologi är lite grann fel då, kanske du tänker. I Edens lustgård ändrade ormen vad Gud sagt så det var knappt märkbart, men det fick konsekvenser för hela mänskligheten (1 Mos 3:4).

Hur djävulen har lurat Trosrörelsen att ta saken i egna händer

I Luk 4 frestas Jesus av djävulen i öknen och i det här kapitlet så tänker jag speciellt på Luk 4:3: **"Befall stenen där att bli bröd..."**. Som vi kan läsa så lyckades djävulen inte få Jesus dit han ville eftersom Jesus stod djävulen emot och inte befallde stenen att bli bröd utan svarade med Guds ord. Men han har däremot lyckats lura Trosrörelsen på detta sätt. Varför det? Jo, för de både "befaller" och de befaller dessutom "stenar att bli bröd." Jag tror att det kan vara

en slags frestelse att agera i egen kraft och ta en "genväg" för att få det man vill ha och då strunta i att ödmjukt be till Gud och istället bli som en liten befallande gud. När Jesus var i öknen kunde han lätt ha förvandlat stenen till bröd, som djävulen önskade, för han var ju Guds son, men han visste att det inte var Guds vilja. Jag tror till och med att djävulen kan arrangera "bönesvar" när vi gör djävulen till lags och inte gör Guds vilja. Jesus blev ju erbjuden härligheten från alla riken i världen, om han bara tillbad djävulen som sa:

"Jag skall ge dig all denna makt och härlighet, ty den har lagts i mina händer och jag kan ge den åt vem jag vill. Om du tillber mig skall allt detta bli ditt." (Luk: 4:6)

Varför skulle han inte kunna göra på samma sätt med oss? Kan det vara så att "lösa" och "binda" enligt Trosrörelsens modell, kan bli en form av häxkraft? Vad menar jag med det? Att dessa personer som ber på det sättet kanske ibland får vad de önskar, men det är inte en gåva från Gud. De kan då få "bönesvar" i form av till exempel ekonomiska favörer, kanske särskilt ledare och de som predikar på plattformen, för djävulen vill gärna låna vår mun och dem som är lärare. Djävulen vill att vi ska utmana Gud och sätta honom på prov, förminska honom och han vill få oss att tvivla på hans storhet, godhet och kärlek i de situationer där vi inte mår bra eller får som vi vill. Han vill att vi ska förtrösta på vår egen kraft och förmåga att agera i självständighet som små gudar, vilket medför att många ofta blir totalt utbrända, fysiskt och psykiskt sjuka och besvikna när munnens bekännelse inte fungerar. De får inte det utlovande helande som de av rörelsen uppmanas att ständigt bekänna. Men människor kan använda sig av Jesu namn och ibland tror jag det blir "resultat" av det. Jag tänker på detta bibelordet:

"Inte alla som säger 'Herre, herre' till mig skall komma in i himmelriket, utan bara de som gör min himmelske faders vilja. På den dagen skall många säga till mig: 'Herre, herre, har vi inte profeterat i ditt namn och drivit ut demoner i ditt namn och gjort många underverk i ditt namn?' Då skall jag säga dem som det är: 'Jag känner er inte. Försvinn härifrån, ni onskans hantlangare!' " (Matt 7:21-23)

Utdrag ur ett kvällsmöte i församlingen Arken: " Vi kan lösa ut Guds närvaro"

Jag inleder här med ett bibelord från Rom 11:33-36:

"Vilket djup av rikedom, vishet och kunskap hos Gud! Aldrig kan någon utforska hans beslut eller spåra hans vägar. Vem kan känna Herrens

tankar, vem kan vara hans rådgivare? Vem har skänkt honom något som han måste återgälda? Ty av honom och genom honom och till honom är allting. Hans är härligheten i evighet, amen."

För att du ska bilda dig en uppfattning och inte tro att jag hittar på, så har jag valt att ge exempel ur ett möte i församlingen Arken, där det predikas typisk trosförkunnelse som är mycket farlig, obiblisk och som för tankarna till ormens frestelse i Edens lustgård när han lockade Adam och Eva att bli som små gudar (1 Mos 3:5).

Predikanten försöker lägga en grund att vi fått delegerad auktoritet utifrån att Adam och Eva fick råda över jorden. Sen talar han om att vi har en fri vilja och så långt har han rätt. Han säger om en stund att Gud är allsmäktig men gjort sig begränsad genom att ge människor fri vilja.

Min kommentar: Ja, Gud är allsmäktig men också suverän i sin makt (Ords 16:9 och Ords 20:24).

Predikanten: "Tidigare trodde jag att Gud bestämde, om det är så här, är det för att Gud vill det, men det stämmer inte. Han säger att vi ska råda och härska som Adam och Eva."

Min kommentar: Det står i Bibeln att:

"Gud har all makt i himlen och på jorden." (Matt 28:18-20)

"Jag vet, HERRE: Människans väg beror inte på henne själv, det står inte i vandrarens makt att styra sina steg." (Jer 10:23)

Predikanten: "Vi är kallade att förändra våra omständigheter. Vi ska stå emot djävulen och vi ska göra det själva, det gör vi här. Du måste driva bort djävulen på ett aktivt sätt. Gud gör det inte för dig."

Min kommentar: Gud sitter på Fadern högra sida och ber för oss (Rom 8:34).

Han har fört oss ut ur mörkets välde in i den älskade sonens rike, och genom Sonen har vi friköpts och fått förlåtelse för våra synder. (Kol 1:13-14)

Han har besegrat djävulen på korset. Se kapitel 6: "Kan en kristen ha demoner i sig?"

Predikanten: "Vi har fått nycklarna till att binda och lösa, enligt Matteus 16 och 18. När man binder något sätter man stopp för det. När man löser något så löser

man ut det. Vi har fått delegerat möjligheten att både sätta stopp för någonting och sätta stopp för djävulen. Du har fått auktoritet att lösa ut 'Guds finger' "

Min kommentar: Binda och lösa handlar som jag skrivit tidigare inte om att binda andemakter och lösa ut saker, utan om förlåtelse och församlingstukt.

Predikanten: "Varför gör Gud inte mer? kan man tänka. Ja, svarar Gud, jag bara väntar. Jag väntar på att nån ska lösa ut nånting."

Min kommentar: I trosrörelsen tror man att Gud är "bakbunden" och vi måste "lösgöra" honom genom befallningar och proklamationer, vilket inte stämmer med Bibeln.

Predikanten: "Gud har delegerat till oss att lösa ut hans härlighet [han skrattar lite]. Ja, jag sa det jag sa. Jesus löste hela tiden ut, t.ex. när han sa: 'Guds rike är nu här'."

Min kommentar: Det låter som en "Word of Faith-Jesus." i mina öron och inte som den riktige Jesus.

Predikanten: "Eftersom du är arvinge kan du förvalta arvet. Det är upp till arvingen och förvalta arvet. Han har lämnat arvet till oss."

Min kommentar: Jesus dog visserligen, men han är också UPPSTÅNDEN och predikanten undervisar som om vi redan var i himlen.

Predikanten: "Det jag vill säga till dig här idag är: Vi kan lösa ut Guds närvaro. Du och jag kan lösa ut himlen på jorden. Gud har delegerat till dig och mig en förmåga att lösa ut Guds rike, handpåtagligt här på jorden. Du har blivit delegerad nycklar att dra ner Guds rike så det blir handpåtagligt och kännbart. Vad är det som gör att Guds närvaro är här? Jo, några Guds arvingar har löst ut den."

Min kommentar: Vi kan inte göra ett enda hårstrå svart eller vitt, hur ska vi då kunna lösa ut Guds närvaro? (Matt 5:36)

Vi kan inte lägga en enda aln till vår livslängd. (Luk 12:25-26)

Predikanten: "Om du går på möte så kan du säga: Ikväll löser jag ut Guds härlighet, så känner alla Guds närvaro. Du sitter med nycklarna. Tänk om hela församlingen innan du kommer på mötet, har löst ut Guds närvaro. De har använt hela arvet, allt de har på sitt konto."

Min kommentar: "I kraft av den nåd jag har fått säger jag till var och en av er: ha inte för höga tankar om er själva utan tänk som man bör tänka, med självbesinning, så att var och en rättar sig efter det mått av tro som Gud har tilldelat honom." (Rom 12:3-4)

Lite längre fram säger predikanten: "Är det inte så att om Gud vill något så händer det? Nej! Det är du och jag, vi människor som råder i den här världen."

Min kommentar: "Vår Gud är i himlen, han gör allt han vill." (Ps 115:3)

Predikanten: "Vi vill ju att Guds rike ska komma, vi löser ut Guds vilja, istället för att be: Om du vill Gud. Vi är kallade att vara de som löser ut himlen på jorden."

Min kommentar: Vi ska be: **ske din vilja, på jorden så som i himlen** (Matt 6:10). Trosrörelsen kallar "Ske din vilja" för religiösa böner men detta är bibliskt och i enlighet med hur Gud vill att vi ska be.

Predikanten: "Jag driver ett hotell och varje dag löser jag ut Guds härlighet över hotellet, så när någon kommer dit så kliver de in i härligheten. Så kan du göra med ditt hem och din arbetsplats. Det är faktiskt du och jag som bestämmer atmosfären. Himlen på jorden handlar om en atmosfär."

Min tanke och undran är: Finns den helige Ande ens där? Det är mycket tveksamt tycker jag med tanke på det kompakta mörker som predikanten och många andra där förmedlar genom både undervisning och i praktiken. Handlar himlen bara om en "atmosfär" som han säger?

"Ni som säger: 'Idag eller imorgon skall vi fara till den eller den staden och stanna där ett år och göra goda affärer', ni vet inte hur ert liv blir imorgon. Ni är en dimma som syns en kort stund och sedan försvinner. Ni borde säga: 'Om Herren vill får vi leva och göra det eller det'. Istället är ni övermodiga och skryter. Allt sådant skryt är av ondo. Den som vet hur man handlar rätt, men inte gör det, han begår en synd." (Jak 4:13-16)

Predikanten: "Vi ska praktisera lite nu att lösa ut Guds närvaro. Man löser ut arvet genom att tala i tro, man löser ut i Jesu namn. Vi löser ut samma gudsnärvaro som vilade över Jesus: 'Cavod'. Det löser vi ut just nu! Jag brukar tänka mig som en tjock lång kungamantel. Vi löser ut en tjock kungamantel av Guds härlighet. Vi löser ut himlen på jorden i namnet Jesus. Vi löser ut allt det som finns i himlen. Vi löser ut Guds närvaro här i området i Jesu namn och på skolorna runt omkring. Vi bara proklamerar ut och profeterar ut... Vi bara löser ut... Halleluja!"

Sedan säger predikanten att vi kan lösa ut uppståndelsekraft, mirakelkraft och läkedom över människor vi tänker på. Vi kan även lösgöra vår ekonomi, enligt predikanten. Kan du se och höra hur otroligt högmodig han är i sin förkunnelse och hur påverkar det åhörarna som sitter där att få ett sånt budskap? Jo, ALLT läggs på deras axlar. Det blir **deras** ansvar att vara Gud! Så här skriver Paulus:

"Detta, bröder, har jag här för er skull tillämpat på mig själv och Apollos, för att ni genom vårt exempel skall lära er vad som menas med 'Håll er till skriften' och inte skryta med den ene på den andres bekostnad. Vem ger dig någon särställning? Vad äger du som du inte har fått? Och har du fått det, varför skryter du som om det inte var en gåva? Ni är förstås redan mätta, redan rika, ni har förstås blivit kungar oss förutan?" (I Kor 4:6-8)

Under en konferens i Arken (2023) säger predikanten också: "Du kan dö i förtid om du inte använder ditt arv." Han syftar då på bibelstället 1 Kor11:26-30 som alltså handlar om nattvarden och att ta den på ett ovärdigt sätt. Hans ord skapar säkerligen fruktan och fördömelse hos dem som lyssnar, både bland medlemmar och bibelskolelever. Tänk om man inte lyckas med att "hämta ut hela arvet i tro"? Det är uppenbart vilken villolärare mannen verkligen är. Han berättar också att han vid ett tillfälle besökte sin gamla församling och där bad de på ett helt annat sätt än han, de frågade nämligen Gud, medan han "hämtade ut." En man i församlingen reste sig upp och undrade hur han kunde styra över Gud på det sättet. Predikanten höll inte med, vilket visar på ett stort högmod hos honom.

En tröstande tanke

Kanske har du länge bett, trott och väntat på ett helande inom ett eller flera områden men det har ännu inte skett. Kan tankarna på helandet i evigheten trösta dig? Kan det vara lättare att lägga helandet i Guds händer och inta en mer vilande position gentemot det, när vi har tankarna på himlen i ögonvrån? Vi hojtar iallafall inte längre hysteriskt om helande till varje pris, som de ofta gör i trosrörelseförsamlingar där de sätter "vagnen före hästen" och förväntan och budskapet om helande förefaller viktigare än frälsningen. Gud blir då som en slags spelautomat som man vill använda och otåligt rycker i för att få resultat, och man tror att Gud är en springpojke som måste leverera helande och om det inte kommer, så är det fel på vår tro. Lösningen är fler möten och konferenser.

Jag var som i en dimma när jag sprang på alla dessa helandemöten, men nu ligger mina krämpor och min bipolära sjukdom i Guds kärleksfulla händer, och om jag aldrig får det fulla helandet i den här tiden, så försöker jag tänka på att en

gång i evigheten kommer vi som tror att vara friska som nötkärnor. Framförallt kommer vi att lovprisa Jesus och hylla honom som är Kungars kung och Herrars Herre och glädjen kommer att flöda över. Kanske blir det som när en kvinna föder barn. Det är smärtsamt, men hon glömmer det när barnet har kommit. Om Gud alltid helar så innebär det att vi automatiskt skulle bli friska från våra sjukdomar när vi blir frälsta. När du tar emot Jesus som din Frälsare och Herre så blir du född på nytt och ett Guds barn. Du går från mörker till ljus, men blir du i samma stund helad? Trosrörelsen säger ju att helande finns i försoningen. Nej, du blir inte automatiskt helad och där kommer evighetsperspektivet in. Jag tror vi ska be om helande och absolut ha tro och förväntan, men vila i Guds godhet och nåd för en gång ska frälsningen fullbordas och vi får se honom ansikte mot ansikte (1 Kor 13:1). Då kommer också det fullständiga helandet.

"Var därför glada, även om ni nu en liten tid måste utstå olika prövningar. Äktheten i er tro är långt mer värd än guld, som är förgängligt men ändå provas i eld. På samma sätt provas er tro för att sedan bli till lov, pris och ära när Jesus Kristus uppenbarar sig. Honom älskar ni utan att ha sett honom, och fast ni ännu inte ser honom tror ni på honom och jublar i obeskrivlig, himmelsk glädje när ni nu är på väg att nå målet för er tro: era själs frälsning." (1 Petr 1:6-9)

Inre helande

Jag tänker mig att människans själ är lite som årstiderna, som sommar, höst, vår och vinter. Ibland blomstrar vi och allting omkring oss tycks också blomstra. Vi känner oss lika levande och friska som sommarblommorna och de vackra prunkande träden vi ser i början på våren. Glädjen bubblar på insidan av oss och livet kanske till och med just då går bra och det känns som om Gud öser välsignelser över oss. Men också på sommaren kan det finnas regniga, kalla dagar när himlen öppnar sig och skyfallet piskar oss i ansiktet och vi måste söka oss inomhus. Också på sommaren kan tragedier och prövningar komma som vi måste förhålla oss till och som kanske innebär sorg och nederlag. Årstiderna är som livet och själen är som årstiderna. Även om vi skulle få "själens helande" och finna inre läkedom, så kan vi inte bygga på en känslomässig grund utan vi måste bygga på vad Guds ord säger, för själen är ombytlig. Plötsligt och oväntat kommer höstens stormar och hårda vindar och vi behöver klä oss varmare.

Men i alla dessa årstidsliknande livets skiftningar, så är Jesus själens herde och vårdare. Han tar hand om oss och vår själ i alla lägen, oavsett var känslorna befinner sig. Jag tror att han vårdar vår själ som i ett maratonlopp, *genom hela*

livet. Därför är det bättre att förlita sig på långsiktigt helande och bygga på den stadiga klippgrunden än på känsloupplevelser och kickar, för livet är långt och jag tror att Bibelordet bygger in någonting varaktigt och bestående i oss. Läs liknelsen om mannen som byggde sitt hus på sand och om han som byggde på klippan:

"Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem är som en klok man som byggde sitt liv på berggrund. Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och kastade sig mot huset, men det rasade inte, eftersom det var byggt på berggrund. Och den som hör dessa mina ord men inte handlar efter dem är som en dår som byggde sitt hus på sand. Regnet öste ner, floden kom, vindarna blåste och störtade sig mot hans hus, och det rasade och raset blev stort." (Matt 7:24-27)

När jag gick i församlingen Arkens bibelskola ville jag bara ha mer och mer av själens helande. När och hur skulle jag veta att det var klart? Var gick gränsen? En dag sa en lärare till mig: "Nu börjar det hända saker i ditt liv" för att hon såg mig få en andlig manifestation, ja en känslöyttring. Vad hon inte visste var att jag länge hade haft känslomässiga upplevelser hemma i min lägenhet. Ja, jag tror på inre helande för Bibeln talar om det, till exempel i Psaltaren 147:3:

"Han ger läkedom åt de förtvivlade, han helar deras sår."

(Läs hela den Psaltarpsalmen som är mycket innehållsrik och bra.)

Och jag tror inte vi ska sluta tro på inre helande, men ofta tror jag det är metoderna och tillvägagångssätten som brister. Felet är väl att det blir just metoder och alltför påskyndande processer, i jämförelse med snabbuppodlade tomater kanske? Istället för att Gud helar i sin tid genom bön och bibelläsning, stillhet och förtröstan, utan "biverkningar." Det kan ta längre tid, men resultatet tror jag blir mer hållbart. Tomater som fått mogna i solen och fått den tid de behöver till det, är godare att äta och smakar sol och ljus. Allt ska komma från honom som är vinstocken och vi är grenarna (Joh 15:5). I många karismatiska församlingar och i Trosrörelsen finns också en undervisning om att man ska "behålla" sitt helande genom att ge tionde, offergåvor och gå på möten. Man kan förlora sitt helande, och om symtomen kommer tillbaka är det för att djävulen ljuger för en att krämpen eller sjukdomen kommit tillbaka och då skriker man på honom att ge tillbaka av det han stulit. Men jag tror inte att man ska skrika på djävulen om att få tillbaka saker och jag tror inte heller att man kan förlora sitt helande. När Gud gör något så tror jag det är hållbart, stabilt och pålitligt som den klippa Gud är själv. Kan Gud tillåta sjukdom? Ja, om du läser berättelsen om

Job eller i Uppenbarelseboken 2:21: "Se, jag skall lägga henne på sjukbädden...". Det var alltså Gud själv i texten som lade kvinnan Isebel på sjukbädden. Men det tror man aldrig i dessa rörelser och mycket skylls på djävulen, inte minst synd, som vi med vårt kött själva är skyldiga till. Gud låter allt samverka till det bästa, även sjukdom och lidande (Rom 8:28).

En pärla som består

Målningar av Anna-Karin

Omkring oss finns så mycket som vill distrahera

Så många orosmoment som stör

Vi kan få framgång, vara lyckliga och friska

Men vi krokmar alla som blomman och dör

Vi vet inte hur hälsan blir i våra liv som är så sköra

Och onda krafter finns där som vill förstöra

Ordet är en berggrund

Ja, en livgivande sten

Som gör din tro sund

Han är vinstocken och du är hans gren

Guds ord verkar, fullt av liv och kraft

Och utan vår Bibel, hade vi ingen färdriktning haft

Om du har själsliga oläkta sår

Om du vacklar och inte vet hur trosvandringen går

Och oavsett hur du i ditt tempel mår

Så är Guds ord, en pärla som består

[Till Kapitel 5 -->](#)

[<-- Till Kapitel 3](#)

[<-- Till Förstasidan](#)